

de Uitdienstbode

PERIODIEK VOOR DE LEDEN VAN DE KRING UVA-SENIOREN VAN DE UNIVERSITEIT VAN AMSTERDAM

Veroudering	1
Senioren op excursie	2
Aan het woord ...	4
Petite Histoire	5
Kerstlunch	7
Zoals de ouden zongen	8
Het getal: 771	8
Column	9
Bestuursberichten	10

OPROEP

Wanneer u gepensioneerde collega's kent, die nog niet in contact staan met de Kring UvA-senioren, informeer hen dan over het bestaan van de Kring.

Veroudering

Tijdens de AUV-dag op 9 november 2013 komt de seniorenkring bijeen in de Academische Club voor een lezing over veroudering, een thema dat ons ouderen natuurlijk na aan het hart ligt. Een kleine vijftig leden is aanwezig. Spreker is Richard Ridderinkhof, hoogleraar neuropsychologie. Maar eerst opent voorzitter Ruud Bleijerveld de bijeenkomst met een korte inleiding over de geschiedenis van de Amsterdamse Universiteitsvereniging. Die werd in 1889 opgericht om geld op te halen voor de bouw van een aula, en bestaat volgend jaar dus 125 jaar. De vereniging heeft nu 26 zogenoemde kringen en onze kring, de seniorenkring, die vorig jaar werd opgericht, is nu niet meer de jongste; er zijn er sindsdien al drie bijgekomen. Onze kring heeft op deze AUV-dag ongeveer tweehonderd leden, een ledenaanwas die minstens voor een deel aan de *Uitdienstbode* te danken is.

Richard Ridderinkhof vertelt, dat hij na de voordracht zijn moeder gaat bezoeken, die jarig is.

De lezing van Ridderinkhof heeft de titel *Stijlvol Ouder Worden* en als ondertitel *Trouwens, veroudering, wat is dat eigenlijk?* En een van de eerste vragen die hij opwerpt is: bestaat veroudering eigenlijk wel? Op het eerste oog een rare vraag, want we ervaren allemaal aan den lijve dat veroudering wel degelijk bestaat. Maar cellen herstellen zich voortdurend, onze huid is al niet meer dezelfde als toen onze kring werd opgericht en onze rode bloedlichaampjes zijn elke drie maanden volledig vernieuwd. Er bestaat een levend wezen, een hydra, dat zelfs in principe onsterfelijk is. Waarom zijn *wij* dan niet onsterfelijk? Dat komt, zegt Ridderink-

hof, doordat het regeneratieproces niet volmaakt verloopt. Bij elke celdeling wordt het DNA gekopieerd en daarbij treden minieme foutjes op die op hun beurt weer worden gekopieerd waarbij minieme foutjes optreden, die op hun beurt... Denk aan een kopieermachine: je maakt een kopietje van iets, daarvan maak je weer een kopie, en daarvan weer een, enzovoorts, *ad infinitum*. Het zal duidelijk zijn dat de kopieën steeds slechter worden. Er treedt een cumulatief effect op waardoor de minieme foutjes op den duur steeds groter worden, een onomkeerbaar proces dat maar op één manier een halt kan worden toegeroepen: doordat het individu onder de tram of anderszins aan zijn einde komt. "Dus op tijd doodgaan is zeer aanbevelingswaardig".

Biologisch gezien zijn wij ouderen trouwens toch nutteloos: we dragen niet meer bij aan de reproductie dus aan het voortbestaan van de soort. Zijn we daarmee in alle opzichten nutteloos? Nee, zegt Ridderinkhof. Ouderen spelen in veel culturen en sommige maatschappijen een belangrijke rol, bijvoorbeeld als stamoudsten die de

Deze keer in *Petite Histoire*: De Aula van de broers Lehmann

stamgenoten bijstaan met wijze raad en als grootouders die de zorg voor de kleinkinderen op zich nemen; in China is dat zelfs geïnstitutionaliseerd. En hij geeft een voorbeeld uit het dierenrijk. Bij olifanten wordt de kudde geleid door het oudste vrouwtje dat in tijden van droogte het best weet waar nog water te vinden is. Zo draagt ze toch bij aan de instandhouding van de soort.

Tussen ons twintigste en zeventigste levensjaar krimpt ons brein, en wel met zo'n honderd gram. Volgens Midas Dekkers geeft dat niks, want "dat zijn de honderd gram domste cellen van ons brein". Maar niet alleen het aantal cellen neemt af, ook het aantal verbindingen tussen die cellen vermindert. En daar blijft het niet bij: we produceren ook steeds minder neurotransmitters zoals serotonine die belangrijk is voor het geheugen, en dopamine die voor "van alles en nog wat" van belang is. Dat alles leidt ertoe dat niet alleen ons IQ en ons geheugen afnemen, maar ook de snelheid waarmee we informatie verwerken en de

zogenaamde cognitieve controle: onze aandacht en onze flexibiliteit. Is ouder worden ("Iedereen wil oud worden maar niemand wil het zijn") dus alleen maar kommer en kwel? Nee. In de eerste plaats zijn er cognitieve processen die niet achteruit gaan: onze taalvaardigheid, onze creativiteit en onze sociale vaardigheden. En in de tweede plaats nemen onze kennis en onze 'wijsheid' (*whatever that may be*) zelfs toe bij het ouder worden.

De alchemisten zochten vroeger niet alleen naar het geheim van het maken van goud, ze wilden ook vaak het levenselixier vinden dat onsterfelijk zou maken. De verouderingsindustrie (antirimpelcrèmes en zo) is de moderne alchemie, vindt Ridderinkhof. Die spiegelt ons een eeuwige jeugd voor, maar veroudering is onontkoombaar. Valt daar dan helemaal niks tegen te doen? Niet tegen het verouderen an sich, maar de achteruitgang van het brein valt vaak wel te vertragen. Het eten van vette vis of het gebruiken van visolie heeft een gunstig effect, en

voldoende bewegen helpt wel degelijk om *the little grey cells* op peil en actief te houden. En braintraining natuurlijk, onder het motto *use it or lose it*. We worden onontkoombaar ouder, maar we kunnen er zelf aardig wat aan doen om *stijlvol* oud te zijn. Ik heb ooit eens gelezen over een vrouwenklooster waar de nonnen verwoede kruiswoordpuzzelaars waren en waar dementie nauwelijks voorkwam. Dus: de ochtendkrant, de kruiswoordpuzzel of het cryptogram, en dan hup op de fiets naar de haringkar!

Na afloop van zijn lezing heeft Ridderinkhof nog heel wat vragen te beantwoorden. Maar de belangrijkste vraag die *ik* had willen stellen, bedenkt ik pas onderweg naar huis. We hadden moeten vragen: Gaan *wij* nog wat aan jouw onderzoek hebben? Ridderinkhof antwoordt per e-mail: "Dat verwacht ik zeker". ■

Zie ook: www.BreinWeb.nl en www.SeniorLab.nl
◆ Frans Willemssen

SENIOREN OP EXCURSIE

Bezoek aan het Crea-gebouw

Op de ochtend van maandag 14 oktober heet Sjoerd Jans, directeur van Crea, zo'n twintig leden van de seniorenkring welkom in de hal van het Crea-gebouw. Hij is duidelijk trots op "dit prachtige nieuwe paleis". Wij kunnen ons dat goed voorstellen want het gebouw is licht, ruim, hoog vooral, maar nergens imponerend. Na de opening commentarieert een student: "Het is net Crea, maar dan nieuw". Wat betekent dat de architect, Joost Glisenaar, erin is geslaagd de sfeer van het oude, rommelige maar gezellige Crea op het Binnengasthuisterrein over te brengen naar dit hypermoderne gebouw. En dat is knap.

We staan aan de voet van een immense, brede trap die recht naar de hemel lijkt te voeren, en die trap zullen we later bestijgen, waarbij degenen die hoogtevrees hebben wordt aangeraden om het midden van de trap aan te houden en niet naar beneden te kijken. Wie slecht

ter been is, we zijn een seniorenclub, niet waar?, kan met een liftje naar boven. Dat liftje is niet voor niets zo klein: bewegen, dus trappen lopen, is in dit gebouw het parool.

Maar alvorens op te stijgen vertelt Sjoerd iets over de geschiedenis van het gebouw en van Crea. Het was het eerste industriële gebouw in Amsterdam, gebouwd tussen 1840 en 1850 als diamantslijperij. En niet zomaar een slijperij: het was de eerste die door stoom werd aangedreven. Zo'n twintig slijpers konden er een plek huren; ze waren zelfstandige ambachtslieden. En als je het over diamantslijperijen hebt, heb je het over de Joodse bevolkingsgroep. Het oorspronkelijke gebouw behoort daardoor tot het joodse erfgoed en staat daarom sinds 2005 (deels) op de Monumentenlijst. De gevel bijvoorbeeld is oorspronkelijk; achter die gevel is een betonnen kolos gebouwd waarvan de inrichting mini-

malistisch is. Geheel in lijn met de huidige trend om industriële gebouwen die bijvoorbeeld tot restaurant worden ►

omgebouwd zoveel mogelijk hun industriële karakter te laten behouden, zijn buizen en leidingen niet weg-gewerkt en muren zijn hier en daar ruw gelaten. De verbouwing heeft vijftien miljoen gekost, exclusief de inrichting die vijf ton kostte, maar het kantoor is voor vijf duizend euro ingericht met Ikea-spuulnetjes. En ziet er desondanks best goed uit.

De stichting Crea is opgericht eind jaren zestig, begin jaren zeventig, afhankelijk van wat men als het echte oprichtingsmoment beschouwt (er was een voorganger die, *zeitgemäss*, Krea heette). De UvA onderscheidt zich wat studentenvoorzieningen betreft, denk ook aan de sportvoorzieningen, gunstig van de andere Nederlandse universiteiten waar lang niet zoveel aandacht is voor wat Jan-Karel Gevers, de vroegere collegevoorzitter, ooit *franje* noemde. “Maar is franje niet het belangrijkste in het leven?”, voegde hij eraan toe.

Zo’n zes duizend studenten maken gebruik van Crea, dus van de muziekstudio’s, de ateliers voor de beeldende kunst, de dansstudio’s, de leslokalen, de theaterzaal. Die theaterzaal is voorzien van de allernieuwste techniek en studenten die zich met film bezighouden staat *state of the art* apparatuur ter beschikking. Vroeger werd er alleen over film les gegeven.

Dan maken we een rondgang door het gebouw. Daartoe bestijgen we eerst die enorme brede en kaarsrechte trap. Van bovenaf werp je een duizelingwekkende blik in de diepte van het gebouw of door het raam op de bouwactiviteiten buiten, want Crea zit tot 2016 midden in de bouw, de toegang vanaf de Roetersstraat is tot 2015 afgesloten. Sjoerd: “Iedereen die hier voor het eerst komt, komt een kwartier te laat”. We zien dansstudio’s, het schilderatelier (met een deur naar een andere ruimte die we niet mogen openen want daarachter is een schilderklas bezig met een naaktmodel), en geluidsstudio’s.

Die geluidsstudio’s zijn gebouwd volgens het doos-in-doosprincipe, waarbij de ruimte waarin wordt gemusiceerd als het ware in een andere, iets grotere ruimte zweeft, waardoor contactgeluid wordt vermeden. En er is naast een moderne met computers een ouderwetse donkere kamer voor de fotografen die de analoge techniek verkieszen boven de digitale. In het gebouw zijn ook 35 studentenorganisaties gevestigd in een gang met links en rechts kleine gezellig-rommelige kantoortjes waar studenten achter computerschermen of met een telefoon aan hun oor zo te zien serieus bezig zijn. Als ik bedenk waarmee wij ons in onze studententijd moesten behelpen, kan ik een gevoel van jaloezie niet geheel onderdrukken.

We eindigen de rondgang beneden in de grote theaterzaal (er is ook een kleine) waar Sjoerd vertelt dat de ruimte met van het plafond hangende gordijnen in allerlei formaten kan worden ingedeeld. Ook professionals maken er af en toe gebruik van, maar dat wordt niet gestimuleerd (Sjoerd: “We play hard to get”). Crea moet toch vooral een studentenvoorziening blijven. Daarnaast ontwikkelt Crea zich tot een klein conferentiecentrum. Die externe activiteiten dragen ertoe bij dat de organisatie steeds meer eigen inkomsten genereert, maar het grootste deel van de 1,8 miljoen die Crea per jaar omzet komt toch van de royale exploitatiesubsidie van de UvA.

We sluiten af met een lunch in een achterzaaltje van het gezellige Crea-café, waarvan naast de meer traditionele boterhammen mij de zelfgemaakte pesto, de hummus en de babaganouch met wat sla, tomaten en komkommer bijzonder goed smaken. Alleen zijn de bordjes wat aan de kleine kant. Sjoerd: “Ja, sorry, ruimtegebrek”. Zo’n prachtig groot gebouw en dan geen ruimte voor een normaal bord. Maar dat is gezeur. Ik ben onder de indruk, niet alleen van het gebouw, maar ook van de geweldige ontvangst. ■

◆ **Frans Willemsen**

Op 20 januari 2014 zijn opnieuw twintig leden naar CREA op excursie geweest.

Aan het woord ...

Anneke Hakkenberg

Haar stelling: De wiskunde bestaat dankzij alles wat bestond, bestaat en zal bestaan

Ik ben in 1935 in Leiden geboren. Dit jaartal en deze plaats waren van invloed op mijn passie voor wiskunde. In 1940 brak de Tweede Wereldoorlog uit en als kind was ik getuige van wat geweld aanricht en dat één soldaatje alleen dankzij zijn helm, laarzen en geweer een straat in bedwang kon houden.

Dat het mogelijk was om je ervan te bevrijden, wist ik van het Leidens Ontzet van 1574. Daarvoor moest je slim zijn en dat kon je worden door wiskunde te leren.

Die bewondering voor wiskunde ontstond ook door de verhalen van mijn vader over Einstein, Ehrenfest en Kamerlingh Onnes. Hij wees mij de plaatsen aan waar ze woonden, werkten, samen wandelden en dat alles met een klank van diepe bewondering in zijn stem.

Ik vond wiskunde mooi. Het bijzondere vond ik dat hoe beter je de gegevens wist te ordenen, hoe eenvoudiger je oplossing werd en des te zekerder je was van je uitkomst. De vragen zelf interesseerden me minder. Maatschappelijke vragen boeiden me wel maar daarbij bleef ik al in de beschrijvingen steken.

Ik besloot om wiskunde te gaan studeren om die denkwijze toe te passen op mijn eigen vragen. Ik zou er een lerares mee worden die haar leerlingen wist uit te leggen wat voor hen het belang was van dit vak. Mijn docenten konden dit niet.

Gedurende mijn studie zag ik mezelf echter niet functioneren als docent.

Ik zou voor tachtig procent bezig zijn met orde houden en er mijn vak niet in kwijt kunnen. Dus zocht ik ander werk. Dat was niet gebruikelijk voor wiskundigen en daarom zocht ik in Elsevier naar advertenties waarin gevraagd werd naar technici. Daar zouden zij mij ook kunnen gebruiken. Binnen een maand kon ik uit vijf banen kiezen. Het werd "Het Fom Instituut voor Plasmafysica Rijnhuizen" in Jutphaas. De oorspronkelijke ambitie was om tot kernfusie te komen, maar dat doel lag nog te ver weg en de naam was daarom afgezwakt. Het was een zeer inspirerende omgeving. Bevlogen mensen, die in de pauzes de

formica tafelbladen vol schreven. Het was een belangrijke aanvulling op mijn opleiding. In de wiskunde leerde je wel alles over getallen, maar niet hoe je er in de praktijk aan kon komen. De empirische kant van onderzoek kwam er niet aan de orde. Het was een wezenlijke aanvulling op wat ik op de universiteit geleerd had, maar ik besepte dat ik daar niet mijn hele leven moest blijven.

Na zes jaar plasmafysica zocht ik verandering van werk en ik vond in het (destijds) NRC-Handelsblad een advertentie van de Universiteit van Amsterdam. Men zocht iemand bij de nog jonge studie Planologie. Ik solliciteerde en ik werd aangenomen. Het was bij dit vakgebied nog een kwestie van verkennen. Kort ervoor was een Engels boek verschenen vol

met wiskundige formules bij natuurkundige theorieën met de verkondiging dat deze ook van toepassing waren op geografische theorieën. Het zou mijn taak worden dergelijke formules toe te passen en verder uit te werken.

De zorg van de plasmafysici bij de keuze van modellen miste ik in dit boek en de toepasbaarheid van die formules zag ik niet.

Planologie is een inhoudelijk en bovendien politiek vak: planologen willen bepalen hoe ruimte verdeeld zal worden. Ruimte is schaars en de vele menselijke belangen betreffen hun dagelijks gedrag: wonen, werken, verplaatsen, toerisme en de voor- en nadelen die deze met zich meebrengen. Planologische plannen moeten daarom worden beslist volgens democratische procedures en wiskundige technieken zijn er niet geschikt voor.

Met mijn democratische hart, mijn kennis van en ervaring met wiskunde zag ik er toch voor mij een taak

weggelegd: een verantwoord gebruik van wiskunde als middel om ingewikkelde planologische plannen overzichtelijk te maken.

Aanvankelijk probeerde ik de fouten van de wiskundige toepassingen aan te tonen, nodig maar onbevredigend werk. Verder ontbrak het me aan voorbeelden van correct uitgevoerde toepassingen. Tot ik dankzij vele discussies, vragen van collega's en studenten en zoektochten in verschillende bronnen, stuitte op een checklist, samengesteld door een

De wiskunde bestaat dankzij alles wat bestond, bestaat en zal bestaan

wiskundige en bedoeld voor het oplossen van sommen. Deze checklist bleek wel goed bruikbaar en de toepassing ervan op de informatie in bestemmingsplannen leidde tot een bruikbaar resultaat, tevreden studenten die met deze lijst werkten en deze aanpasten aan inhoudelijke doelen.

Als lid van de onderwijscommissie van de opleiding - als je vernieuwingen wilt invoeren kun je er maar beter bij zijn als er beslissingen worden genomen - kwam ik in contact met onderwijskundigen en hun legde ik dit resultaat voor mét mijn onvrede over mijn onderwijs in andere wiskundige methoden. Met hun hulp heb ik toen een serie zelfstandige studies in logica-toepassingen samengesteld. Deze bundel werd het begin van mijn aanpak, van resultaten bij het planologisch onderwijs en onderzoek en van verschillende artikelen. Dit alles resulteerde in 1992 in mijn proefschrift "Keuzen en logica in onderzoek en beleid".

De verwachtingen die ik als vijftienjarige over de wiskunde had, zijn uitgekomen. Ik kan wat ik ermee leerde, toepassen op mijn eigen vragen en dit ook aan scholieren laten zien. In een dankwoord voor mijn hulp bij haar sommen zei een meisje "Ik heb het meeste gehad aan jouw hardop denken". Anderen beweren dat ik goed kan luisteren. Wat ik feitelijk doe, is hen helpen bij het ordenen van hun vragen, want 'hoe beter je gegevens weet te ordenen, hoe eenvoudiger je oplossing wordt en des te zekerder je bent van je uitkomst'. Door hun vragen en reacties verdiep ik mijn inzicht in mijn kennis en kan ik hen in het vervolg nog beter helpen. "De wiskunde bestaat dankzij alles wat bestond, bestaat en zal bestaan" was de stelling waar ik deze bijdrage mee begon

en waarmee ik 2013 afsloot. Voor mijn stelling voor 2014 heb ik nog ruim tien maanden te gaan. Ik ben benieuwd. Kijk vooral ook op mijn website: <http://www.hakkenberg.eu>

Als gepensioneerde kun je veel voor jongere medewerkers betekenen. Je kunt putten uit een schat aan kennis en ervaring. En je bent onafhankelijk, waardoor je een waardevrije vraagbaak bent. Maar hoe vinden die jongere medewerkers jou? Nu komen de contacten bij toeval tot stand. Een jongere medewerker die jouw expertise heel goed zou kunnen gebruiken, vindt jou niet, tenzij je toevallig een gezamenlijke kennis hebt, en dan nog...

Zou de Kring UvA-Senioren niet het profiel van leden die dat willen op de één of andere manier kunnen publiceren? Ikzelf zou heel graag mijn kennis en ervaring aan jongere medewerkers ter beschikking willen stellen, en ik ben vast niet de enige. Zo zou er een seniorenvraagbaak kunnen ontstaan waar jongere medewerkers in kunnen grasduinen. Dat zou ik een mooie taakuitbreiding van de Kring vinden.

Reageren? [e-mail: postbus@hakkenberg.demon.nl](mailto:postbus@hakkenberg.demon.nl)

OPROEP VAN
DE REDACTIE

Wilt u zelf iets over die werkzaamheden vertellen of wilt u dat de redactie u erover interviewt, of kent u een gepensioneerde die in deze rubriek zou passen, meld dat dan aan de redactie.

De Aula van de broers Lehmann

Nu de Amsterdamse Universiteits-Vereniging (AUV) dit jaar 125 jaar bestaat, kan het geen kwaad om even stil te staan bij de bijdragen die leden van de familie Lehmann hebben geleverd aan de Universiteit van Amsterdam en trouwens ook aan de AUV. Om met de AUV te beginnen, er bleef 125 jaar geleden na een gulle gift van Rudolf Lehmann nog zoveel geld over van een inzamelingsactie voor de bouw van de Aula in de Oudemanhuispoort dat de Amsterdamse Universiteits-Vereniging daarmee aan onmisbaar startkapitaal werd geholpen.

Wie ik bedoel met de familie Lehmann? Allereerst professor Leopold Lehmann (1817-1880), hoogleraar verloskunde en vrouwenziekten en hoofd van de kraamvrouwenafdeling in het Binnen-gasthuis. Aan hem werd de Aula gewijd. Deze Lehmann was nogal omstreden

vanwege het grote aantal sterfgevallen op de door hem geleide kraamvrouwen-zaal. Andere Lehmanns waren zijn welgestelde broer Rudolf (van de gulle gift) en een latere, nog veel welgestelder, gelijknamige neef en diens jongere broer. Leopold en de eerste Rudolf

werden ooit vereeuwigd op een gedenkplaat in wat we nu voor het gemak maar even de 'oude' Aula noemen. 'Vereeuwiggen' is in dit verband misschien niet het juiste woord, gezien het uiteindelijke droeve lot van deze Aula. Voor ik het vergeet, beide doch-

ters van Leopold zijn ook op een bepaalde manier met dit auditorium verbonden en meer verwijderd zelfs nog de twee neefjes. Die eerste neef, ook Rudolf geheten, stichtte in 1919 een fonds dat nog altijd zijn naam draagt. Hij liet bij zijn dood in 1928 bijna zijn hele vermogen aan het fonds na. Onze rector magnificus prof. Dymph van den Boom is qualitate qua bestuurslid van het fonds.

In de tijd dat de universiteit nog Illustere School was, werd de Agnietenkapel voor universitaire plechtigheden gebruikt. Toen dat niet meer kon, omdat de gemeente Amsterdam er in opperste wijsheid in 1864 een basisschool van maakte, verhuisde men voor plechtige gelegenheden naar Felix Meritis. Dat ging goed tot 1888, toen drukkerij Holdert zijn intrek nam in het gebouw. Er brak toen voor de universiteit een onrustige tijd aan. Eerst verhuisde men naar de Doopsgezinde kerk aan het Singel en vervolgens naar de Doelenzaal aan de Kloveniersburgwal. Vooral gedurende die laatste jaren deed de behoefte aan een eigen vaste gehoorzaal zich voelen. Die kwam er. Geopend werd de Aula in de Oudemanhuispoort in 1891, weer afgebroken in 1963. Wellicht herinnert een enkeling onder ons zich haar nog. Wie voor ogen heeft wat er sindsdien op die plek aan nieuwbouw werd gerealiseerd, misschien zelfs met enige weemoed.

Dat de Aula er niet of veel later zou zijn geweest zonder de schenking van Rudolf Lehmann, daar werd bij de opening op 12 maart 1891 door bijna alle sprekers uitvoerig bij stil gestaan. Wij citeren uit de redevoering van professor Jan Carel Matthes, de voorzitter van de Aula-commissie en tevens de eerste voorzitter van de AUV: *“Rudolf Lehmann heeft vorstelijk gegeven omdat hij de Hoogeschool liefheeft; omdat hij temidden van zijn stoffelijken overvloed de waarde beseft van de geestelijke goederen, welke de schoone trits: godsdienst, wetenschap en kunst, ons voor den geest roept; omdat hij de Amsterdamsche traditiën en het woord van Barlaeus zich diep in de ziel grifte: “De band tusschen den handel en de wetenschap is innig. In de hoofdstad*

zullen deze twee steeds samengaan. (...) Slechts ééne voorwaarde stelde hij ons, en die is nauwgezet door ons nageleefd. Deze zaal zou ter eere van zijn broeder verrijzen, den hoogleeraar Leopold Lehmann, onzen voormaligen ambtgenoot en vriend, in dienst van de medische wetenschap vergrijsd en haar, helaas! nog te vroeg ontvallen. Ik acht het een groot voorrecht, aan hem te mogen herinneren, en dat in tegenwoordigheid van zijne beide dochters, eens de vreugde van haar vader, thans hartelijk geliefd door haar oom. Wilt gij samen onze boodschappers zijn en den vereerden man namens ons zeggen, dat het gedenkteeken in de gehoorzaal is opgericht, gelijk hij het wenschte, en dat de Academische Senaat zelf, om zijn vroeger medelid te eeren, aan de Aula-commissie den steen heeft aangeboden, waarop zijn naam is vereeuwigd? Maar zeg hem dan ook dit: dat wij nog iets meer deden dan hij ons verzocht. Wij voegden zijn eigen naam bij dien van uw vader om zoo ook den stichter van de Aula te huldigen. Zij beiden, voorheen zoo innig verbonden, mochten in deze gehoorzaal niet gescheiden worden. Ja, Leopold en Rudolf, zóó moest het luiden. Samen zullen zij in onze herinnering leven.”

Rudolf Lehmann maakte zelf de plechtige inwijding van zijn Aula niet mee. Hij was ernstig ziek en overleed een paar dagen later. Op de openingsdag werd hij, de gulle gever, benoemd tot ridder in de Orde van de Nederlandse Leeuw. Vooral dit laatste is in het licht van latere gebeurtenissen enigszins pikant, omdat zijn jongere neef en naamgenoot, verzamelaar van ridderorden en stichter van het Rudolf Lehmannfonds, enkele jaren later

verwikkeld raakte in de zogenoemde Lintjesaffaire van Abraham Kuyper. Neef Rudolf zou zijn lintje van officier in de Orde van Oranje-Nassau, behalve door ‘werken van weldadigheid’, mede hebben verkregen door de kas van Kuypers Anti-Revolutionaire Partij (ARP) te spekken. Zijn jongere broer E.A. Lehmann deelde zijn liefde voor decoraties. Hij vatte het plan op om in navolging van oom Rudolf universitaire instellingen (en ook de ARP) financieel te steunen, naar De Bruijn in zijn boek over de Lintjesaffaire veronderstelt eveneens met de bedoeling hierdoor een koninklijke onderscheiding te kunnen bemachtigen. In zijn geval ging de vlieger overigens niet op.

Keren wij terug naar de in 1891 nog gloednieuwe Aula in de Oudemanhuispoort. Er was van het begin af aan de nodige kritiek op het bouwwerk. Het werd meer een veilinghuis dan het auditorium van een universiteit genoemd. De zaal werd ook als veel te klein gediskwalificeerd. Professor Matthes zei daar het volgende over: *“De beschikbare ruimte kon natuurlijk niet grooter gemaakt worden. Doch waartoe ook meer verlangd? Wie deze Aula te klein vindt, heeft misschien gelijk voor enkele zeer zeldzame gelegenheden, wanneer ieder auditorium te klein zou wezen. Maar wat zou men wel zeggen, wanneer wij eene zaal gebouwd hadden, die door haar geweldige grootte slechts bij uitzondering dienst kon doen, omdat zij onbruikbaar was voor schier alle gewone en plechtige gelegenheden, den Dies Natalis inclus?”* ■

♦ Jan Wieten

Bron citaten:

“Redevoeringen gehouden bij de opening van de Aula op 12 Maart 1891”, in Jaarboek der Universiteit van Amsterdam 1890-1895 (UB Bijzondere Collecties)

Andere bronnen:

Jan de Bruijn, “Het boetekleed ontsiert de man niet. Abraham Kuyper en de Lintjes affaire 1909-1910”, Amsterdam 2005

Peter Jan Knechtmans, “Professoren van de Stad. Het Athenaeum Illustre en de Universiteit van Amsterdam, 1632-1960”, Amsterdam 2007

Rogier Overman, “Een welkom academisch gezelschap. Geschiedenis van de Amsterdamse Universiteits-Vereniging 1889-2007”, Amsterdam 2008

Jurjen Vis, “De Poort. De Oudemanhuispoort en haar gebruikers 1602-2002”, Amsterdam 2002

KERSTLUNCH - 18 december

De Kring UvA-Senioren leeft! Het ledenaantal breidt gestaag uit en het bestuur heeft al een indrukwekkend aantal activiteiten georganiseerd. De laatste activiteit van het jaar was een "geanimeerde en smakelijke" (de woorden van voorzitter Bleijerveld) kerstlunch in de Academische Club waaraan zo'n kleine zestig leden deelnamen.

Geanimeerd was het zeker. Overal vormden zich groepjes van mensen die elkaar al of niet nog van 'vroeger' kenden en die van alles met elkaar te bespreken hadden. En smakelijk was het ook. Nadat de aanwezigen tussen twaalf en één waren binnengedruppeld en een glaasje hadden gedronken, zette de kok een buffet neer dat klonk als een klok. Een mooie salade vooraf en daarna drie hoofdgerechten: een 'stoof' van edelhert met aardappelpuree, zalm met venkel, en een vegetarisch gerecht met pasta en gesauteerde paddenstoelen. Het dessert bestond onder andere uit een choco-amandeltaart.

Zo'n lopend buffet heeft het voordeel dat de aanwezigen mobiel zijn en zich meer mengen dan wanneer ze aan een tafel zitten, al of niet met een tafelschikking. En het past natuurlijk prima bij de doelstelling van de Kring: het bevorderen van het onderlinge contact. Zoals iemand tegen me zei: wat leuk dat wetenschappelijk en niet-wetenschappelijk personeel zo goed mengen, en, zo zou ik eraan willen

toevoegen: wat leuk om te zien dat ook oude hiërarchische scheidingslijnen op dit soort bijeenkomsten vervagen. Bleijerveld vertelt in zijn slotwoordje dat het lidmaatschap en de activiteiten van de Kring ook in 2014 nog betaald blijven worden uit de werkgeversgelden, dus gratis voor de leden.

Of dat ook na 2014 het geval zal zijn, is onzeker. Ook kondigt hij een aantal activiteiten aan die op het programma staan: het tweede bezoek aan het Crea-gebouw (ook dit tweede bezoek is volgetekend), op 19 februari komt er weer een lezing in de Academische Club (mogelijk Nol Verhagen, oud-directeur van de Universiteitsbibliotheek, over de bibliotheek in het tijdperk van de digitalisering, maar dat staat nog niet vast), en in maart (de dag is nog niet vastgesteld) komt er een excursie naar het University College. Uiteraard worden de leden daarover geïnformeerd. ■

✦ Frans Willemsen

Met Zoals de Ouden Zongen ... zijn we een nieuwe rubriek gestart waarin we in elk nummer een gepensioneerd aan het woord willen laten (of willen interviewen) die op wat voor manier dan ook na hun pensionering betrokken zijn bij kennisoverdracht aan jongere generaties. En daarbij hoeft het niet om het eigen vakgebied te gaan!

Zoals de ouden zongen ...

Jazz en de grote stad horen bij elkaar. Het ritme van de stad is het ritme van de jazzmuziek. Jazz en Amsterdam horen bij elkaar. Al sinds de jaren twintig van de vorige eeuw bestaat er in Amsterdam grote belangstelling voor de jazzmuziek. Vele groten in de jazz traden er op, zoals Duke Ellington, Louis Armstrong en Cab Calloway. In de jaren dertig werden de eerste concoursen georganiseerd om de jazzmuziek (die aanvankelijk werd beschouwd als een nieuw soort dansmuziek) bekendheid te geven en om jonge muzikanten te stimuleren zich deze nieuwe muziek eigen te maken.

Er werden jazzclubs opgericht, waaronder de KitKat Club (het latere Sheherazade) en Negro Palace op het Thorbeckeplein. Tijdens de oorlogsjaren verboden de Duitsers het spelen van deze muziek die haar oorsprong immers had in het vijandige Amerika. Het woord jazz mocht zelfs niet meer worden gebruikt. Na de oorlog bleek dat de belangstelling voor de jazz springlevend was. De radio werd een belangrijk promotie-instrument. Er werden boeken over jazz geschreven en er werden prijzen ingesteld.

De jaren vijftig waren een bloeiperiode voor de jazz. Rita Reys trad op met Wessel Icken in de Amsterdamse club Hollywood. De nachtconcerten in het Concertgebouw in de jaren zestig werden een begrip. Amerikaanse en Britse

Het Getal

Zelf heb ik nooit langer dan een jaar of zes voor dezelfde baas gewerkt – nou, dat is niet helemaal waar: toen ik op mijn vijftigste weer bij de UvA kwam te werken, ben ik daar gebleven tot mijn pensioen, maar wel in vier totaal verschillende functies. Ik mag mezelf dus wel een jobhopper noemen. Ik vroeg me af: ben ik de enige met zo'n turbulent arbeidsverleden? Om er achter te komen hoe honkvast de gemiddelde UvA-werknemer is besluit ik om na te gaan hoeveel 25- en 40-jarige jubilea er jaarlijks gevierd worden. Ik wend me tot de

Dienst Informatie Voorziening (DIV) in het Maagdenhuis. Daar hebben ze dat soort cijfers niet. Maar het Administratief Centrum (AC) misschien wel, ze zullen het voor me navragen. Even later word ik teruggebeld: het AC zit in een kleine verbouwing, maar ze denken dat ze de cijfers wel zullen kunnen leveren, het duurt misschien alleen ietsje langer dan normaal. Een paar dagen later krijg ik een mailtje van de DIV met de door het AC geleverde cijfers, en mijn mond zakt open. In de periode van 5 juli 2005, toen het AC de jubilea in een bestand is gaan bijhouden, tot 13 januari 2014, de datum waarop mij de cijfers zijn

geleverd, dus in een periode van ongeveer achtenhalf jaar, zijn er maar liefst 771 jubilea gevierd, 540 vijftwintigjarige en 231 veertigjarige. Dat komt erop neer dat er over genoemde periode gemiddeld zo'n 27 veertigjarige jubilea per jaar zijn gevierd. Het topjaar was 2011: 32. En dat betekent dan weer dat er in het jaar 1971, aan het begin van de roerige jaren zeventig, twee jaar na de Maagdenhuisbezetting, er 32 medewerkers in dienst zijn getreden die het (meer dan) veertig jaar zouden uithouden. Intrigerende gedachte: misschien zitten daar wel oud-bezetters tussen...

◆ Frans Willemssen

JAZZ

jazz-beroemdheden traden er op onder wie Don Byas, Chet Baker, Dizzy Gillespie en Lionel Hampton. Tenorsaxofonist Hans Dulfer organiseerde vanaf 1968 jazzconcerten in hippietempel Paradiso. Grote jazzmuzikanten zoals Ben Webster en Chet Baker leefden in Amsterdam. Door de opkomst van de pop en de beat in de jaren zestig verflauwde gedurende enige tijd de belangstelling voor de jazz, maar de laatste decennia zien we de liefde voor de jazz, ook onder jongeren, weer enorm toenemen.

In 2013 werd het project *Amsterdam 2014 World Jazz City* gelanceerd met het aanbieden aan burgemeester Van der Laan van adhesiebetuigingen, ondertekend door de belangrijkste jazzpodia in de stad. De doelstellingen van het project zijn: Amsterdam te profileren als internationaal Jazzcentrum, Amsterdam herinneren aan haar rijke traditie op gebied van de jazz en Amsterdam afficheren als unieke broedplaats voor jong jazztalent. Met de stichting **Junior Meets Senior**, waarvan ik voorzitter ben, proberen we het onderwijs in de jazzmuziek te bevorderen zodat de rijke jazztraditie aan zoveel mogelijk jongeren wordt doorgegeven. ■

◆ Cees Hamelink

Cees Hamelink is emeritus hoogleraar van de Universiteit van Amsterdam en amateur-jazzmusicus. Elke eerste vrijdag van de maand treedt hij op met het Bourgondisch Combo in de Academische Club.

OPROEP VAN DE REDACTIE

Doet u zelf aan zo'n vorm van kennisoverdracht of kent u iemand die dat doet, meld dat dan aan de redactie

Over de deftigheid van de Dies

Elk jaar op 8 januari viert de Universiteit van Amsterdam haar verjaardag. Dit jaar was dat voor de 382ste keer. En bij een verjaardag hoort een feestje dat in mooi Latijn de Dies Natalis wordt genoemd. Bij de Opening van het Academisch Jaar is de collegevoorzitter, op de Dies is de Rector de gastheer, tegenwoordig dus de gastvrouw.

De verjaardag verloopt volgens een vast plechtig ritueel. De rector opent met een rede over de wetenschappelijke stand van zaken aan de UvA. Daarna komt de Diesredenaar aan het woord, een hoogleraar van een van de faculteiten die daartoe uitgenodigd wordt, ieder jaar een andere faculteit. Dan is het tijd voor een muzikaal intermezzo. U zult begrijpen dat het intermezzo klassiek en deftig is. Daarna deelt de jarige cadeautjes uit en dat zijn de eredoctoraten. Ze worden uitgereikt aan personen die de universiteit graag in haar eregalerij ziet. Dit jaar was de Faculteit Economie en Bedrijfskunde aan de beurt om een kandidaat voor te dragen. De Dies Natalis wordt tegenwoordig beëindigd met het uitroepen van de UvA-docent-van-het-Jaar. Dit laatste onderdeel is in 2006 geïntroduceerd toen het College van Bestuur besloot dat onderwijs ook op de Dies evenveel aandacht moest krijgen als onderzoek. Het werd een verkiezing met de studenten aan het roer. Zij zijn immers de afnemers van het onderwijs en zij zijn dus degenen die kunnen bepalen wie de beste docent is. De Docent-van-het-Jaarverkiezing is sindsdien de uitsmijter van de Dies. En wat voor één.

De UvA heeft een Centrale Studentenraad die samen met de ASVA-studentenunie de verkiezingen organiseert. Alle studenten krijgen de gelegenheid om hun favoriete docent te nomineren. Online natuurlijk. En al die nominaties

worden gewogen: hoeveel docenten heeft de desbetreffende opleiding, hoe groot is de opleiding, hoeveel studenten hebben er gestemd en zo zijn er nog een paar criteria. Daar komt per faculteit een winnaar uit. Die faculteitswinnaars komen op een avond in december bij elkaar en ze geven elk een minicollege. Een jury, bestaande uit studenten, kiest de winnaar. Dit jaar wist Mieke Mulder, docent Farmacologie van de faculteit Geneeskunde, de prijs in de wacht te slepen. Dat werd op de Dies bekend gemaakt. Als uitsmijter dus. Bij een prijsuitreiking hoort een ceremonie en nu verdenk ik de studenten ervan dat ze hun best doen om een ceremonie in elkaar te zetten die een beetje tegen het deftige karakter van de Dies ingaat. Heftig dus in plaats van deftig. Twee jaar geleden won een docent Sociologie, Gerben Moerman, en die werd verrast met een circusnummer. Vorig jaar won Jan Van Maarseveen van de FNWI en voor hem had de studentenorganisatie een afvaardiging van het Amsterdams Studentenkorps georganiseerd, die een prachtig lied van Brahms zong, wel een beetje deftig dus. En dit jaar besloot de studentenorganisatie van de prijsuitreiking een Olympische ceremonie te maken. Iedere faculteitswinnaar kreeg een medaille en er was zelfs een verkiezing onder de dames wie de medailles op kussentjes naar binnen mochten dragen. Op 8 januari 2014 stonden er aldus aan het eind van de Dies zes mooie meiden met jurkjes hoog boven de knie de docenten-van-het-jaar te eren.

Ik hoop dat de studenten ook volgend jaar weer een ceremonie vinden die de soms tegen hun slaap vechtende Dies-hoogleraren boven op de stoelen krijgt. Een act als The Voice of Holland? ■

✦ Ton Dujardin

Het bestuur van de kring UvA-senioren bestaat uit:

Gedi van Schriek (penningmeester), Kees Vrieze, Ruud Bleijerveld (voorzitter), Joop de Winter en Dorothée te Riele (secretaris).

Gepensioneerden - Computers - ICT - UvA

In het voorjaar van 2013 is door de Kring UvA-Senioren een bijeenkomst georganiseerd voor leden die graag geïnformeerd wilden worden over onder andere het gebruik van UvAnetID en UvA e-mailadres. (Zie voor een kort verslag de *Uitdienstbode* no. 1). Bij die gelegenheid hebben we geprobeerd te inventariseren wat de wensen van de leden zijn voor wat betreft het gebruik van digitale media. Slechts twee leden hebben aangegeven behoefte te hebben aan een beginnerscursus voor het gebruik van de computer. Nu zijn wij van mening dat onze Kring geen lesinstituut zou moeten worden. Wel willen we graag onze leden handige tips geven en informeren over mogelijkheden die er zijn voor het volgen van cursussen.

Voor de leden die zich het laatste half jaar bij de Kring hebben aangemeld verstrekken we allereerst de volgende informatie:

UvAnetID en UvA-mailadres voor gepensioneerden
Gepensioneerden van de UvA kunnen via een online-formulier kosteloos een UvAnetID en een UvA-mailadres aanvragen. Het formulier is beschikbaar via <https://topdesk.ac.uva.nl/xfg/openmeduva>

U vult het formulier in en wanneer uw aanmelding is verwerkt, ontvangt u een e-mail van het Informatiseringscentrum met daarin de activatiecode voor uw nieuwe diensten. Uw UvA-mailadres eindigt op **@contact.uva.nl**

Voor het bekijken van uw mail kunt u vanaf elke computer waar ook ter wereld inloggen op: <http://webmail.uva.nl>

U kunt uw e-mail die op dit adres binnenkomt eventueel automatisch door laten sturen naar een andere mailbox (zoals hotmail, gmail, KPN, enz.). Hiervoor gaat u als volgt te werk:

1. Kies in uw UvA-mailbox *Options* (rechtsboven in het scherm) / *Create an Inbox Rule / New* ;
2. Kies onder "Apply this rule ..." voor *To all Messages* en *Redirect the message to*
3. Vul het e-mailadres in waarnaar de mail gestuurd moet worden.

Voor oud-medewerkers zal het onnodig zijn te vermelden dat de websites van de UvA www.uva.nl en die van de Universiteitsbibliotheek www.uba.uva.nl een schat aan informatie herbergen. Surf u eens door die sites, ongetwijfeld vindt u informatie die voor u interessant kan zijn. Zo vindt u op de site van de UvA onder "Onderwijs" onder andere Open UvA Colleges en cursussen en op de site van de UB vindt u in het hoofdmenu onder de knop Diensten onder andere Cursussen en workshops. Misschien zit er iets bij waar u behoefte aan heeft. Veel cursussen zijn ook toegankelijk voor oud-medewerkers.

En cursussen 'buiten de deur' zijn er in overvloed. Het ACC (Actief Computer Centrum, www.scipacc.nl) met vestigingen in Amsterdam-West en Amsterdam-Noord, bijvoorbeeld, heeft een groot aanbod aan (computer)cursussen en andere projecten op verschillende niveaus. Dit is maar één van de vele aanbieders. U kent ongetwijfeld de vestigingen van Volksuniversiteiten, buurthuizen, openbare bibliotheken, enzovoorts bij u in de buurt, waar diverse cursussen en/of informatie daarover worden aangeboden. Op de site van Seniorweb <http://www.seniorweb.nl/> vindt u een lijst met plaatsnamen en adressen voor cursussen en workshops in heel Nederland. En mocht uw apparatuur het laten afweten, Seniorweb biedt zijn leden ook PC-hulp. De IC wereld is voortdurend in beweging, het is prettig om ook als oud-medewerker op dit terrein op de hoogte te blijven van de ontwikkelingen. ■

➡ **Dorothée te Riele**

Aanwas Kringleden

In het oktobernummer van 2013 van de *Uitdienstbode* hebben we voor het eerst de namen van de leden van de Kring UvA-senioren gepubliceerd. Inmiddels is het ledental flink uitgebreid. We verwelkomen in de kring:

- De heer A.F. Appelhof BA
- Mevrouw prof. dr. A.E. Baker
- De heer drs. T.G.F.M. Bolten
- Mevrouw mr. T.A. van Bottenburg
- Mevrouw M.J. Brabander
- Mevrouw G.E. Segers - Brakel
- Mevrouw drs. W. Breederveld
- De heer prof. dr. J.A.P.J. Breuker
- De heer drs. E. Brouwer
- De heer drs. J.M. Buhrman
- Mevrouw dr. A.C. Pierrot - Bults
- Mevrouw dr. A.J.L. Coenen
- Mevrouw E. Coomans
- Mevrouw L.M. Corduwener
- De heer prof. dr. L. Deen
- Mevrouw dr. M.M.A. Derix
- Mevrouw M.E. Wolf - Dirker
- De heer drs. H.C. Doets
- Mevrouw G. Domhoff
- De heer drs. A.H.M. Evenwel
- Mevrouw drs. D.A.M. van Eyck
- De heer dr. A.F. Florijn
- De heer prof. dr. K.J.F. Gaemers
- De heer G.C.J. Garavaglia
- De heer mr. S.J.P. van Geldorp
- De heer mr. J.G. Gomes
- De heer prof. dr. D. Gorter
- De heer dr. C. de Groot
- De heer G.J. Haak
- De heer mr. F.J.A. Hartveld
- De heer dr. R. Hamel
- De heer prof. dr. F.J.M. Hilgers
- De heer dr. H.A. ten Hove
- Mevrouw drs. J. Janszen
- De heer prof. mr. E.C.M. Jurgens
- Mevrouw V.F.C. Kleyn MA
- Mevrouw dr. B. Koch
- De heer dr. A.G.M. Koet
- Mevrouw C.H. van Koningsveld
- De heer dr. Th.W. Kool
- Mevrouw A.M. Koudijs
- De heer prof. dr. J.G. Lammers
- Mevrouw drs. L. Deen - van Leeuwen
- De heer dr. P.B.M. Levelt
- De heer prof. dr. L.A. Leydesdorff
- Mevrouw drs. M.J.F.H. Liem Dirks
- Mevrouw dr. L.B. Oei - Lim
- De heer dr. M.P. Lindo
- Mevrouw S.M. van Loo
- Mevrouw A.M. van de Meene
- Mevrouw dr. W.H. Metz
- Mevrouw J.M. Oberman
- De heer drs. G.J. van Oenen
- Mevrouw drs. M.M. van Oerle
- Mevrouw drs. J.G.G. Pallada
- De heer mr. K.P. Piena
- Mevrouw drs. F.F.J.M. Pieters
- De heer H.J. van Ramesdonk
- De heer mr. H.P.C. Reinhold
- Mevrouw E.L.M.W. van Rijn MA
- Mevrouw drs. H.E.C. Ritter
- Mevrouw drs. A.M. Scheers
- De heer drs. C.J. Schinkel
- Mevrouw drs. A.A. Schmidt
- Mevrouw A.P.M. Coolen - Segers
- De heer dr. J.J.L. Smolenaars
- Mevrouw dr. R.J.M. Somsen
- De heer F. Stoelinga MA
- Mevrouw drs. A.M. Taat
- Mevrouw A. Koeberg - Telder
- De heer prof. dr. J.H.J.P. Tettero
- Mevrouw K.M. Thelin
- Mevrouw T.G. Tonneman
- Mevrouw I. Visscher
- Mevrouw L. Visser
- Mevrouw prof. dr. I.C. van der Vlies
- De heer dr. A. Volgenant
- De heer/mevrouw C.M. Vrijlandt
- Mevrouw dr. E.A.A.M. van Welie
- De heer H.P. Wiegman
- Mevrouw F.I.J. Witzhausen
- De heer drs. T.J.L. de Wolf
- De heer/mevrouw H. Wout
- Mevrouw drs. H.A. Zandvliet

De kring UvA-senioren bestaat op 1 februari 2014 uit 242 leden. ■

Geïnteresseerden kunnen zich aanmelden via alumni.uva.nl

REDACTIE:

Ton Dujardin, Madzy Koudstaal,
Jan Reints, Jan Wieten en
Frans Willemsen

Fotografie:

p. 1, 6 en 7 : Universiteitsmuseum
p. 1, 9 en 10 : Ton Dujardin
p. 2, 3, 4, 7 en 8 : Madzy Koudstaal

Ontwerp & layout:

Liek van den Braak, Lont - Grafisch werk

Vragen of opmerkingen?

Neem contact op met:
e-mail: kringvasenioren-av@uva.nl
Tel: 020 525 45 80 (alleen op vrijdag)

Deadline volgende nummer:

Vrijdag 30 mei 2014.

REDACTEUR GEZOCHT

De redactie van de *Uitdienstbode* zoekt uitbreiding met een schrijvende redacteur m/v. Vindt u het leuk om drie keer per jaar mee te werken aan de totstandkoming van ons blad, meld u dan aan bij de redactie.

OPROEP VOOR TOETREDEN TOT BESTUURSCOMMISSIES

Terugkijkend naar het achterliggende jaar is er veel werk geweest voor het betrekkelijk kleine bestuur. Reden waarom gedacht wordt aan de mogelijkheid bestuurscommissies in het leven te roepen. Bestuurscommissies nemen het bestuur werk uit handen door te helpen bij het organiseren van activiteiten. Te denken valt daarbij aan kringbijeenkomsten, aan debatten of door bijvoorbeeld een excursie voor te bereiden. Een bestuurscommissie zou zich ook tot taak kunnen stellen om eens grondig onderzoek te doen naar de wijze waarop het ledenbestand uitgebreid kan worden.

Voor deze in te stellen bestuurscommissie(s) zoekt het bestuur leden, die het leuk vinden om een steentje bij te dragen aan het goed en prettig functioneren van de Kring UvA-senioren. De bestuurscommissies werken onder verantwoordelijkheid van het bestuur als geheel doch zullen aangestuurd worden door een specifiek bestuurslid. We zien uw aanmelding graag tegemoet. Neemt u contact op met één van de bestuursleden.